

Oponentský posudek diplomové práce

Kristýna Polochová: Certifikace lektorů vzdělávání dospělých

Téma certifikace lektorů vzdělávání dospělých je sice v ČR často zmiňované, ale zároveň je i málo přehledné a empiricky (a už vůbec ne analyticky) zpracované. Přestože bychom jen těžko hledali někoho, kdo by o certifikaci nevěděl či jí nepřikládal význam, praxe certifikace lektorů angažovaných na poli vzdělávání dospělých je velmi chaotická a trpí nešvary, které se vyskytují i v jiných rovinách zdejší reality vzdělávání dospělých. Proto je třeba ocenit volbu tématu, autorka práce prokázala určitou odvahu a připravenost k samostatné a poměrně náročné práci. K tomu je možné dodat (i když by dané konstatování mělo zaznít spíše až ke konci posudku), že výše uvedený předpoklad byl naplněn a výsledky práce se v jistém ohledu blíží maximu možného.

Konstrukce práce je logická, jednotlivé kapitoly na sebe dobře navazují. První kapitola vymezuje cíle práce; zmiňovaná provedená analýza trhu by si podle mého názoru zasloužila podrobnější komentář nastiňující přesnější postup při analytické práci. Další kapitoly (tj. 2. – 4.) se věnují roli a pozici lektora ve vztahu k organizacím a účastníkům, přípravě lektorů, problémům kvality vzdělávání ve vztahu k lektorské práci. Největším přínosem díla jsou bezesporu kapitoly 5. a 6., zaměřené na popis a rozbor hlavních typů lektorských certifikátů, které se vyskytují (udělují) v ČR. Kapitola 6 uvádí podrobné charakteristiky jednotlivých typů certifikátů a (což je velmi cenné) i rozbor problémů, které jsou s aktuálním stavem diskutovaného pole spojeny. V závěru práce autorka identifikované nedostatky shrnuje a ukazuje jejich vzájemné souvislosti. Kritickou diagnózu doplňují návrhy řešení. Celý text je tedy dobře propracovaný.

S tímto konstatováním není v rozporu dvojice otázek, které se celkem automaticky nabízejí. Zajímalo by mě, proč nebyl věnován větší prostor obecnější diskusi o přínosech a limitech certifikace a také proč nebyla aktuální česká situace konfrontována s vybraným srovnatelným příkladem jiné země.

Je zcela obhajitelné, že Kristýna Polochová čerpala při psaní práce jen z relativně omezeného počtu publikací (mezi nimi dominují příspěvky doc. J. Mužíka). Důvodem je malý počet zdrojů, jež se tématu věnují. Zmíněný nedostatek autorka kompenzovala vlastním sběrem dat od organizací a jednotlivců. Práce s literaturou a jinými zdroji informací odpovídá stanoveným pravidlům.

Formální stránka díla vykazuje několik málo drobných nedostatků. Na s. 21 se nachází zmínka o filozofické fakultě UK, na s. 28 je nepřesně uvedený titul Pedagogické encyklopedie editované J. Průchou, v druhém odstavci na s. 37 přebývá jedno slovo.

Celkově hodnotím předloženou práci jako zdařilou, neboť se jí daří shrnout a obohatit stávající stupeň zpracování probíraného tématu.

Doporučuji k obhajobě.

11. 5. 2010


PhDr. Martin Kopecký, Ph.D.

MARTIN KOPECKÝ